

פרק שני מגילה

[דף יח ע"ב - יט ע"א]

הקורא פסוק אחד לא יאמר אגמור את כולה ואח"כ אקרא אותו פסוק אלא קורא מאותו פסוק ואילך נכנס לבית הכנסת ומלא כזור שקראו חזיה לא יאמר אקרא חזיה עם הזכור ואחזור ואקרא חזיה הראשון אלא קורא מתחלתה ועד סופה. ומתנמנס יאל היכי דמי מתנמנס אמר רב אשי ניס ולא ניס חזיר ולא חזיר כגון דקרו ליה ועני ולא ידע לאהדורי סברא וכי מדכרו ליה מדכר:

ב ה"ה כותבה אוקימנא דמנא מגילה קמיה וקרי פסוקא פסוקא צמגילתא דמנא קמיה וכתב לה דאפילו למ"ד מאיש יהודי צריכה שתהא כתובה כולה וק"ל כר' יוחנן דאמר אסור לכתוב אפילו אות אחת שלא מן הכתב חוץ מן התפילין ומזוזות דאמרין אצ"י שרא להו לדצי צר חבו למיכתב תפילין ומזוזות שלא מן הכתב כמאן כי האי תנא דתניא רבי יהודה אומר משום רבינו תפילין ומזוזות נכתבות שלא מן הכתב ואין צריכין שרטוט והלכתא מזוזות צריכין שרטוט ותפילין אין צריכין שרטוט ואידי נכתבין שלא מן הכתב מאי טעמא מיגרס גריסן. וצריך לשרטוט למגילתא דאמר רבי חייה צר אצ"י אמר רבי אסי (לעיל דף טו:): דצרי שלום ואמת מלמד שמגילה צריכה שרטוט [מ] כאמתה של תורה. גרסינן צפרק קמא דגיטין (דף ז:). שלא ליה מר עוקבא לר' אלעזר בני אדם העומדים עלי וצדי למוסרם למלכות מהו שרטוט וכתב ליה קרא אשמרה דרכי מחטוא צלשוני אשמרה לפי מחסום צעוד רשע לנגדי אע"פ שרשע לנגדי אשמרה לפי מחסום שלא ליה קמנערי לי טובא ולא מנינא דאיכוס זהו שלא ליה דוס לה' והתחולל לו דוס לה' והוא יפילם לפניך חללים חללים השכם והערב לבית המדרש והם כלים מאלהים א"ר יצחק (שם ו:): שמים כותבין צלא שרטוט [נ] שלש אין כותבין [ג]. צה"ג פסק כר' יצחק אע"ג דפליג אמתניתין [מ] יודע היה שאינה עיקר. רבינו תם היה אומר דוקא שמתכוין לכתוב הפסוק צרשא כי הך דרבי אלעזר [ע] אצל הכותב אגרות שלומים לחצירו וכותב לשון המקרא לדבר נחות מותר לכתוב כמה תיבות צלא שרטוט וכן כתב ריב"א צסם רבינו אליהו ז"ל וקצת משמע צירושלמי פרק צתרא דמכילתין (צפרק צני העיר ה"צ) דאסור דקאמרין התם מהו למיכתב תרתי תלת מיילי מפסוקא מייתי התם ר' מנא שלא כתב לר' אושעיא ראשיתך מצער היה מאד ישגה אחריתך משמע שהיה כותב אגרות שלומים ולא לדרשה ואפי' הכי היה מהפך התיבות כדי שלא לכתוב המקרא כסדר [פ] ומיהו

הגהות הגרי"פ [ג] במתניתא תני שלש כותבין ארבע אין כותבין:

מציא שם כמה דצרים אחרים שנראה שהיו כותבין לדרשה דקאמר התם מר עוקבא שלח ליה לריש גלותא דהוה דמיך וקאים צומרא פירוש צשכצו וצקומו היו מזמרין לפניו ושלא ליה [ג] ישראל אל תשמח צעמים אל גיל ר' ירמיה שלח ליה לרבי יודן לשנא את אוהצין ולחוב את שונאך. [ד] והא דאמר' לעיל תפילין אין צריכין שרטוט פירש רבינו תם היינו דלא צעי שרטוט צין כל שיטה ושיטה אלא עושה שרטוט אחד למעלה וכותב למטה כמה שיטין הלכך הני אומר הא דאמרין שלש אין כותבין היינו צשיטה ראשונה [ז] מכאן ואילך השיטה העליונה הוי כמו שרטוט כי היכי דאמרין הכא דאם שרטוט העליונה שוב אין צריך שרטוט ולא מסתבר לחלק דשאני הכא דכיון שהראשונה משורטטת נכתבה ציושר הלכך הוי כמו שרטוט לאותה שתחתיה לפי שסתם צני אדם יודעין לאמן ידיהם [ק] לכתוב כל השיטה ציושר צלא שרטוט והרמזין כתב דדוקא צכתב אשורית שכותבין תורה נציאים וכתובים הוא דצעי שרטוט אצל כתיבה שכותבין צה כתבים ופירושים לא צעי שרטוט [ר] ולא ראיתי לצבותי נוהגין כן. דיפתרא דמליח וקמיה ולא עפיך וקלפין שלנו אע"ג דלא עפיצי תיקון שלנו חסוב כמו עפיצים שלהם והארכתי צה צהלכות ס"ת (סי' ד) נייר [ו] מחקא:

ג [דף יט ע"א] **צ** עיר שהלך לכרך וצן כרך שהלך לעיר אם עמיד לחזור למקומו קורא כמקומו ואם לאו קורא עמהם: **ג** אמר רבא לא שנו אלא שעמיד לחזור צלילי י"ד אצל אינו עמיד לחזור צליל י"ד קורא עמהם פרש"י דקאי אצן כרך שהלך לעיר דאם אין עמיד לחזור צלילי י"ד אלא ישאר צעיר עד אור היום חל עליו חובת קריאת היום והרי הוא כצן עיר והוא פרוז יום וה"ה צן עיר שהלך לכרך ואינו עמיד לצאת משם צלילי ט"ו שהוא צכרך כשהאיר היום הוה ליה מוקף יום וקורא צליל ט"ו וציוס ט"ו. ואפי' יחזור לעירו יקרא ציוס ט"ו צעירו אצל אם הוא יודע שעמיד לצאת צליל ט"ו קורא צי"ד כדין צני עירו. ולא רצה לפרש מלתיא דרבא גס אצן עיר שהלך לכרך דלא מסתבר למימר שאם ישנו צכרך ציוס י"ד שחלה עליו חובת קריאת מוקפין וישאר שם יום ט"ו ויקראה עמהם או אף אם יחזור לעירו יקרא צחמשה עשר כיון דעדיין לא הגיע זמן קריאת מוקפין למה תחול עליו חובת קריאתן זהו סברת רש"י מיהו ליסנא דהש"ס משמע דרבא קאי אכולה מתני' [ש] וכן מוכח

קרבן נתנאל

צ"ל דהוי מפרשי כפי' מהר"מ מלוצ'ין. אצל צאגודה פ"ק דגיטין משמע כפי' מהרש"א ע"ש: [צ] ומכאן ואילך השיטה ראשונה הוי כמו שרטוט. ומיהו אם אין הסופר יכול לכתוב יפה צלא שרטוט צריך לשרטט על כל שטה ושטה משום זה אלו ואנוהו כך מסיק ר"ת צפ"ק דגיטין. וזהכי ניחא מה שהניח צס' צרכת הוצת שם צצ"ע על רבינו למה הוצרך מר זוטרא לשרטט. והלא קודם שהיה מגיע לואקריוהו כו' כתבו כמה שיטות לפני המזכרים צפ' החולץ והעתיק רבינו ס"פ מצות חליצה: [ק] צכתוב ב"ה השיטה ציושר ב"ה שרטוט. ר"ל סתם צני אדם יכולין לכתוב שורה אחת שהיא שיטה עליונה צלי שרטוט כאילו משורטטת. א"כ יוכל לכתוב אח"כ אגרת אפי' כותב פסוקים צלי שרטוט. דהשורה ראשונה הוי כמו שרטוט ועי' י"ד סימן רפ"ו צט"ו ס"ק א': [ר] וצ"ל ראיתי צרבובי גוהגין בן. ועכשיו המנהג כרמזין: [ש] וכן מוכח בירושלמי. הוכחה זו איני מכיר למי שמעיין צירושלמי כמו צציאר הרמזין צהמלכות. ונהפוך הוא דאיתא להדיא שם דלא כפי' רבינו צשיטת הצכל. והילך לשון הירושלמי צפרקין הלכה ג'. צן עיר שעקר דירתו לילי חמשה עשר נתחייב כאן וכאן וצן כרך שעקר דירתו (צליל י"ד) נפטר מכאן ומכאן ע"כ. וצ"ל צליל ט"ו. דצליל י"ד נעשה פרוז כדאיתא צמתני'. וכן הגירסא צהגהות אלפסי צסם ריא"ו ולפי' רבינו צן עיר שהלך לכרך ועמד שם מקצת יום י"ד נכלל עם צני הכרך להתחייב צומן קריאתו ואף אם יחזור לעירו יקרא ציוס ט"ו. קשה וכי גרע מצן כרך שעקר דירתו צליל ט"ו נפטר מכאן ומכאן וזה צן עיר לא היה צכרך רק מקצת יום י"ד

קיצור פסקי הרא"ש

שטה העליונה ציושר אפילו צלא שרטוט מותר לכתוב תחלה צלא שרטוט. וכל מה צצריך שרטוט דוקא כשכותב הפסוקים לדורשם אצל אם כותבם צאגרת לדברי צחות פר"ת שאין צריכים שרטוט. קלפים שלנו כשרים למגילה ולשטרות אע"ג דלא עפיצי: **ג** צן עיר שהלך לכרך וצן כרך שהלך לעיר אם [אין] דעתו לעמוד צמקומו שהוא שם מקצת יום י"ד לא שנא צן כרך שהלך לעיר ודעתו לצאת משם קודם שיאור יום י"ד או צן עיר שהלך לכרך ודעתו לצאת משם קודם שיאור יום י"ד קורא כמקומו אצל אם דעתו לעמוד שם קצת יום י"ד אפילו חזר לעירו אח"כ צו ציוס חל עליו חובת הקריאה של אנשי המקום שהוא עומד שם לא שנא צן כרך שהלך לעיר ודעתו לעמוד שם קצת י"ד כיון דעתו לעמוד שם צומן חובת קריאתם חל עליו חובת קריאתם. וכן צן עיר שהלך לכרך ודעתו לעמוד שם יום י"ד כיון שציוס חובת קריאת אנשי מקומו היה דעתו לעמוד צמקום אחר נסתלק מדין אנשי

שדה צופים

אסור לכתוב אות אחת שלא מן הכתב. הרא"ש צה"ל ספר תורה סי' י"ט: דף יט ע"א דיפתרא דמליח וקמיה ולא עפיץ. הרא"ש צגיטין פ"א סי' י"א:

קובץ מפרשים

השיטה העליונה כו'. נ"ב כלומר אף שאיננה משורטטת מועלת לפטור מן השירטוט השורות שלאחריה שנזכר בהם פסוקים כן מפרש הט"ז ביו"ד סי' רפ"ד סי"ק א' [דב"פ תאומים]: (ה) לכתוב כל השיטה ציושר כו'. נ"ב ז"ל הטור יו"ד סימן רפ"ד יודעים לאמן כו' לכתוב על השיטה העליונה בלא שרטוט עכ"ל [דב"פ תאומים]: (ו) מחקא. נ"ב ח"ל היינו שקורין בל"א גליימב"ש שטחין הנגידר בטיחה וממחקין אותו שע"י נעשה חלק [יעב"ץ]:

(א) בה"ג פסק כרי"צ אע"ג כו'. לכאורה קשה מהמקומות שהבאתי בהדושי לשו"ע או"ח סי' ק"ס ע"ש ואולי הואיל דהש"ס לא אותבי מהברייתא וגם אביי אמר שם אטו כל דל"י הא דרבי ור"א הברייתא ש"מ דידעו שאינה עקרת [רש"י]: (ב) ישראל א"ת כעמים כו'. כצ"ל בכיף [רש"י]: (ג) והא דאמרין לעיל תפילין כו' פי' ר"ת כו'. נ"ב בתוס' גיטין דף ו' ע"ב ובמנחות ל"ב מובא דעת הר"ת גם בתוס' סוטה דף י"ז ע"ב [דב"פ תאומים]: (ד) מכאן ואילך

(דף טו:) דקתני וכן שלשה כפרים המשולשים אם יש צין שנים החילונים קמ"א אמה ושליש עשה האמצעי את שלשתן להיות אחד פ"י שאין מן האמצעי לשנים מן החילונים אלא שבעים אמה ושיריים מלד זה ושבעים אמה ושיריים מלד זה שהיא ממוצע לגמרי ביניהם וכן נמי צ"ל אלו מומין בצכורות (דף לח:) גבי מומין [א] ומומין הקצועים שבדקים אותו שמונים יום ואם לא עבר הוא מוס קצוע אמר רב נתמן בר יצחק (שם דף לט.) ובלדז שיהו משולשים פירוש שיצדוק בתחלת שמונים ובאמצעיתן ובסופן והכי מוכח ביצמות צפרק הערל (דף פ.) דקאמר התם סריס חמה שהוא לקוי בתחלתו ובסופו לא חיישינן שמא הצריא צינתיים ופריך מהא דמתן בצכורות שבדקין [ב] מן הקצועים שלשה פעמים בתוך שמונים אלמא אע"ג שתחלתו ובסופו לקוי אם לא דקוהו באמצע חוששין שמא הצריא הלכך כיון דאשכחן תרי גוויי משולשים יש להחמיר במגילה ולהטיל בה גידין כשני הפירושים [ד] והן חמשה חוטי גידין:

ו [דף י"ט ע"ב] **אמר** ר' יוחנן הקורא במגילה הכתובה צין הכתובים לא ינא ומחו לה אמוחא לא אמרן אלא בצבור [ה] אצל ביחיד ינא אמר רבא וצבור נמי לא אמרן אלא דלא מיתסרא פורתא או לא מיתסרא פורתא אשאר יריעתא אצל אי מיתסר פורתא או מיתסר פורתא אשאר יריעתא כיון דאיתחזי כמגילה צפני עצמה אפילו בצבור נמי ינא:

ו **ואמר** ר' יוחנן שזר התפר שמשירין בתחלת היריעה ובסופה הלכה למשה מסיני ומחו לה אמוחא לא אמרו אלא [ו] כדי שלא יקרא: **מתני'**

[ז] הכל כשרין לקרות המגילה חוץ מחרש ושוטה * וקטן. הגדה"ה
 [ח] ר' יהודה אומר קטן כשר. [דף כ ע"א] אין קורין את המגילה ולא מוהלין ולא טובלין ולא מזין אלא ציוס. וכן שומרת יום כנגד יום לא תטבול עד הנך החמה. וכולן שעשו משעלה עמוד השחר כשר. כל היום כשר לקרות את המגילה ולקריאת ההלל ולתקיעת שופר ולנטילת לולב ולתפלת המוספין ולמוספין ולוידי פרים ולוידי מעשר ולוידי יו"כ לסמיכה ולשחיטה ולתנופה ולהגשה לקמיצה ולהקטרה ולמליקה ולקבלה ולהזאה ולהשקות סוטה לעריפת עגלה ולטהרת מזורע. וכל הלילה כשר לקרית העומר ולספירת העומר ולהקטיר חלבים ואזרים [ט] זה הכלל כל שמנחתו ציוס כשר כל היום ושמנחתו צלילה כשר כל הלילה:

הדרן עלך הקורא את המגילה למפרע

הגהות הגר"א [א] פ"י לבתחלה. כ"ז אצל הרשב"א פ"י דיעבד ובתחלה או סוף דומיא דמתני':

הגהות הגר"פ [א] צ"ל ומים: [ב] צ"ל מים:

קרבן נתנאל

חלבו ה"א המתני דקתני היה כותבה. היינו מן צלילה הוא כר"ש צן יוחאי. שאליציה החיוב קריאת המגילה מתחיל משם וא"כ איכא למימר דכבר כתובה המגילה עד שם. ורובה כבר היא כתובה להכי מייחי דרב חלבו הלכה שצריכה לקרות כולה וא"כ הא דקתני במתניתין היה כותבה שכתב לו מגילה לחיוב קריאה מתחלה ועד סוף ושפיר פריך. הא אם לא כתבה רובה אפי' דיעבד לא ינא. עוד י"ל דנלאו דרב חלבו. ה"א דהלכה כרשב"י. וא"כ ינא בקריאה דהא צ"ל כן כותבה רובה. מש"ה פריך מדרב חלבו דצריכה לקרות כולה: [ג] הא אמרי' דע"ה. סי' ז' דצמקמת קמתי דילא אצל אם השמיט רובה אפילו דיעבד לא ינא: [ד] והן חמשה וחופי גידין. צ"ע חושש עוד לפי הרמב"ם להצריך בכל ספירה ג' חוטי גידין ע"ש: [ה] אבל ביחיד יצא. אצל צחומשין שלנו הנדפסים או נכתבים דף על דף לא ינא דלא הוי כאגרת. ראב"ן: [ו] בדי ש"א יקרע. ואפילו צמגלה צריך לשייר בתחלת היריעה ובסופה. וא"כ מ"ש הר"י ציימן י"ד שנים צפני קלות היריעה לאו דווקא דהא צריך שזר משהו צראש היריעה ובסופו: [ז] ה"ג הב"ל בשרין לקריאת מגילה. ע"י צפ"ק סימן ו' מ"ש צזה: [ח] ה"ג ר"י מבשיר בקמין. מדעבד רבינו המשנה לזרחה משמע דפסק כח"ק. וצ"ל שני דברות סימן י"ד פסק כר' יהודה קרא ולא השמיט לאזנו ינא. וכבר האריך צזה הצ"ח וצ"ח ציימן מרפ"ט: ה"ג ב"ל ה"ה ב"ש: [ט] זה הב"ל דבר שמצותו ביום. קתני לילה דומיא דיום. מה יום צלילה לא אף לילה ציוס לא כראב"ד ש"ד ס"ל הכי צמנחות פרק ר"י דף ע"א (דס"ל) אם נקצר ציוס פסול. וה"ה ספירת העומר כג' רבינו. מכאן קמ"ל ש"א לא סיפר צלילה אינו סופר ציוס. ומסקנא שאם לא סיפר צלילה יספור ציוס צלא צרכה דכמה פוסקים ס"ל דאף ציוס מצריך:

הדרן עלך הקורא את המגילה למפרע

קיצור פסקי הרא"ש

ובצבור נמי אי מתסרא פורתא או מיתסרא פורתא על שאר יריעות ינא: ז צריך להניח שזר צספר תורה ומגילה צראש היריעה ולמטה כשחופרה זה עם זה שלא יתפור הכל. הכל כשרין לקרות את המגילה חוץ מחרש ושוטה וקטן. אין קורין את המגילה עד שתנך החמה ואם קראה מעלות השחר ינא וכל היום כשר לקרות את המגילה וההלל ולתקיעת שופר ולנטילת לולב ולתפלת המוספין וכל הלילה כשרה לספירת העומר:

שדה צופים

צמוק פ"ג סי' למ"ד וסי' ל"ז: וכולן שעשו משעלה עמוד השחר כשר. הרא"ש צצרכות פ"א סי' ט': דף כ ע"ב כל היום כשר לקריאת המגילה. הרא"ש צמגילה פ"א סי' ו"ו: כל הלילה כשר לקצירת העומר. הרא"ש צפסחים פ"י סי' מ"א: דבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה. ועיין בגמרא דף כ'. לאתויי מאי. הרא"ש צצרכות פ"א סי' ט' וצפסחים פרק י"ד סי' ל"ח:

צירושלמי ויש ליישב דצרי רבא אכולה מתני' וכמו שמועיל לצן כרך להיות כצן עיר כשעמד שם ליל ארבעה עשר ומקצת היום שהוא זמן קריאתה של צני העיר וחלה עליו חובת קריאתן כמו כן מועיל לצן עיר שהלך לדרך [ת] ועמד שם עד מקצת יום י"ד כיון צצומן חיוצ קריאת צני מקומו אינו עמהם נסתלק מעליו חובת קריאת אנשי מקומו ונכלל עם צני הכרך להתחייצ צומן קריאתן וקריין ציה מוקף צן יומו כיון שהוא צצרך צומן קריאת צני עירו ונסתלק מעליו חובת מקומו הקוראים ציוס י"ד וקריין ציה מוקף צן יומו ואף אם יחזור לעירו יקרא ציוס ט"ו. [א] הרב אלפס כתב ולא שנו אלא שעתיד לחזור צלילי ארבעה עשר ונתעכב ולא חזר ואשמועינן שהדבר תלוי צצוונתו צשעה שינא מציתו אם היה צדעתו להיות לילי י"ד צציתו הרי הוא כמקומו אף אם נתעכב שמה אצל אם אינו עתיד לחזור צלילי ארבעה עשר קורא עמהם דכתיב על כן היהודים הפרזים היוצאים צערי הפרזות מדכתיב היהודים הפרזים ל"ל למכתב צערי הפרזות הא קמ"ל דפרזו צן יומו נקרא פרוז ומדפרזו צן יומא נקרא פרוז מוקף צן יומא נקרא נמי מוקף:

ד **מתני'** מהיכן קורא אדם את המגילה וינא צה ידי חובתו ר' מאיר אומר כולה ר' יהודה אומר מאיש יהודי ר' יוסי אומר מאחר הדצרים: **גמ'** אמר רב חלבו אמר ר' חמא בר גוריא אמר רב הלכה כדצרי האומר כולה ואפי' למ"ד מאיש יהודי צריכה שתהא כתובה כולה [ב] פירוש א' לכתחלה צריכה שתהא כתובה כולה אצל דיעבד [ג] הא אמרינן לעיל אם השמיט צה הסופר פסוקים עד רובה ולא רובה צכלל וקראו צעל פה ינא:

ה **אמר** רבי חלבו אמר רב חמא בר גוריא אמר רב מגילה נקראת ספר ונקראת אגרת נקראת ספר שאם תפרה צחוטי פשתן פסולה ונקראת אגרת שאם הטיל צה שלשה חוטי גידין כשירה אמר רב נתמן בר יצחק ובלדז שיהו משולשין פ"י רש"י שיהא מראש התפר עד מקום תפירת הגיד כממנו עד הגיד השני וכן מן השני לשלישי כמו משלישי עד סוף התפר וכפירושו מנינו צמכות (דף טו:) גבי ערי מקלט דקאמרינן התם ושלשת שיהא משולשת שיהא מדרוס לחצרון כמתצרון לשכס ומשכס לקדש כמקדש לצפון והרב אלפסי כתב שאם הטיל צה שלשה חוטי גידין כשירה שנים צפני קלות היריעה ואחד בתוך היריעה אמר רב נתמן בר יצחק ובלדז שיהו משולשין פירוש שאותו צצתוך היריעה יהיה באמצע היריעה ואשכחן נמי משולשין צכה"ג צפרק כילד מעצרינן

וחזר לציתו צליל ט"ו יתחייצ לקרות ציוס ט"ו. ע"כ נ"ל דטעות סופר הוא וכנ"ל זהו סברת רש"י וכן מוכח צירושלמי מיהו ליטנא דש"ס משמע כו'. רזנוו שנראה שתלמודא דידן חולק עם הצירושלמי: [ת] ועמד שם מקצת היום י"ד. לכאורה משמע שדווקא קאמר רבינו לפי פירושו צצריך להיות שם מקצת יום י"ד דהיינו אחר זמן קריאת המגילה לרוב עולם. שע"י זה נסתלק מעליו חובת קריאת אנשי מקומו ונכלל עם צני כרך אצל אם לא עמד שם רק כשהאיר השחר צזה לא נסתלק דעדיין יש זמן קריאה לרוב עולם. אמנם ליטנא דרבא דייק דלא קפיד אלא חליל י"ד. ונ"ל הא דקאמר מקצת היום היינו עמוד השחר דעלות השחר ראו לקריאת מגילה כמתן צצפריין. וכ"ה צט"ו סי' תרפ"ח ס"ק ה' אלא מ"ש צסוף סעיף אפשר כשר קריאת המגילה של לילה עד הנך החמה כמו צק"ש צסי' רל"ה. אינו דומה דהתם לגבי ק"ש הוי עוד למקצת צ"א זמן שצריכה. מה שאין שייך צמגילה ולהדיא אמרי' צפ"ק צצרכות דף ט' קודם הנך החמה ימנא הוי לשאר מצות: [א] ורב אלפס כתב. ע"י צהמלחמות שלקח דצרו מהצירושלמי: [ב] פירוש לבתחלה צצריכה שתהא בתובה כולה אבל בדיעבד כו' יצא. וקשה דהא לעיל דף י"ח פריך ומי ינא והאמר רב חלבו כו'. ומאי פריך דרב חלבו לא צעי כתיבת כולה אלא לכתחלה ומתני' קתני ינא דיעבד. ומי' הצ"ח צסי' תר"ן ס"ק ג'. דמרוצה קא פריך דאפי' דיעבד לא ינא כדכתב רבינו ע"ש. וכן מי' הכ"ג. והקשה מ"א צס"ק ה' אם מרוצה קא פריך ומצרייתא דלעיל אם השמיט פסוקין צמקמתה כשר אצל רובה פסול א"כ ה"ל למפרך מצרייתא ולא ה"ל לאתויי הא דרב חלבו ע"ש. ונראה דהכי פריך ומדרב חלבו דסבר דלכתחלה צעי צצריכה לכתוב כולה. נשמע מיינה דצרוצה דיעבד לא ינא דגזרינן כולה אטו רובה תד דרגא. אצל אי רובה ינא דיעבד למה גזרו רבנן כולי האי. ה"ל לגזור דצעינן רובה לכתחלה אטו כולה ולא לפסוע תרתי דרגא. א"נ דודאי קושייתו מצרייתא. אף צלאו דרב

נקראת ספר שאם תפרה בחוטי פשתן פסולה. הרא"ש צצה' ספר תורה סי' ז': דף יט ע"ב הקורא במגילה הכתובה בין הכתובים לא יצא. הרא"ש צמגילה פ"א סי' ו"ו וצקדושין פ"ב סי' ח"ט: שיזר התפר הלכה למ"מ ומחי לה אמוחא. ולא אמרו אלא כדי שלא יקרע. הרא"ש צצה' ספר תורה סי' י"ד: דף כ ע"א אין קורין את המגילה. לא מליין ולא טובליין. הרא"ש צמגילה פ"א סי' ו"ו: וכן שומרת יום כנגד יום לא תטבול עד שתנך החמה. הרא"ש